

Η ΝΕΑ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ
ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ 6
43100 ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΚΩΔΙΚΟΣ 5717

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΦΥΛΑΚΤΙΩΤΩΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

Εκδότης - Διευθυντής: Βασ. Χρ. Διαμαντής
Υπ. Σύνταξης: Γεώργιος Χρ. Τσιαμαντάς

Γραφεία: Καραϊσκάκη 6 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ.: 24410 - 25375

ΙΟΥΛΙΟΣ 2005
ΕΤΟΣ 6ο, ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 22

ΣΤΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Του Λάμπρου Δημ. Παπαδημητρίου

Αυτές οι ρούγες των σπιτιών! Γεμάτες παιδιά, παιχνίδια, χαρά, ζωή. Τα μεγαλύτερα ετοιμάζαν τα λάστιχα και τροχούσαν τους σουγιάδες. Τα μικρότερα παιδεύονταν να φτιάξουν καρτσάκια με σύρμα, να βρουν μπαλώματα για την τόπα και να ψάξουν πέτρες για τους μεγάλους. Τα κοριτσόπουλα έπαιρναν το φουκάλι για να καθαρίσουν και πήγαιναν στη βρύση για νερό. Οι γιαγιάδες κάθονταν σε κάποια άκρη και μέσα απ' τα θαμπά μάτια τους πρόσεχαν τα μικρά αγγελούδια. Τις περισσότερες φορές τις ξεγελούσαμε, ανοίγαμε κρυφά την πορτοξυλιά και τρέχαμε να ανταλώσουμε την υπόλοιπη παρέα. Θυμάσαι την κοτρώνα που την ξύναμε κι έβγαζε καφέ; Θυμάσαι τους τσακωμούς και τα κρεβατάκια πάνω στα πλατάνια;

Κάθε γειτονιά είχε το ρέμα της. Εκεί μέσα άκουγες φωνές, γέλια, βρισιές και κυνηγητά. Στα ρέματα ψάχναμε τενεκάκια και καουτσούκια για τις λαμποδοφορίες, ξύλα, σκουριασμένα καρφιά, γυαλιστερές πέτρες κι ό,τι άλλο ήταν για πέταμα. Για εμάς τίποτα δεν ήταν άχρηστο κι έτσι μαζεύαμε όλα τούτα τα μικροπράγματα. Κάποια είχαν νερό ακόμα και το καλοκαίρι κι έτσι βρίσκαμε γυφτόψαρα και μπακαλάκια για να εξασκηθούμε στο σημάδι. Κρυμμένοι απ' τον κόσμο φουμάραμε και κάνα σέρτικο κι ας κοκκινίζαμε ολόκληροι απ' τον βήχα και το δηλητήριο. Σαν έπιαναν οι ζέστες του καλοκαιριού, τα βάτα ωρίμαζαν τους καρπούς τους κι έτσι γεμίζαμε το άδειο μας στομάχι. Εκείνο το ρέμα το Κασκουταίικο σ' ένα προσηλιακό μέρος είχε μπόλικά βάτα με κάτι μόρες θηρίες και κατάρμαυρες. Εκεί στα λιγοστά νερά τους ξεπλέναμε τις μικρές μας αμαρτίες, τρίβαμε τα χέρια με ρίγανη για να μην μυρίζουν και ξετρώναμε, έτοιμοι για τη συνέχεια. Όταν οι αμαρτίες ήταν μεγαλύτερες, τραβούσαμε για το ποτάμι βουτώντας στα παγωμένα και πεντακάθαρα νερά του. Έτσι ο ποτάμιος Θεός έπαιρνε τα κρίματά μας μακριά κι αλάφρωνε το σώμα και την ψυχή μας.

- «Παιδιά, ακούω βαζούρα πρέπει να 'ρχεται φορτηγό».

- «Τρέξετε να το προλάβουμε στη στροφή, εκεί στην ανηφόρα να βάλουμε πέτρες στο δρόμο για να σταματήσει». Οι οδηγοί κατέβαιναν να καθαρίσουν το δρόμο και βλαστημούσαν την ώρα και τη στιγμή που ξεκινούσαν αυτό το δρομολόγιο. Όση ώρα οι οδηγοί πετούσαν στην άκρη τις πέτρες, βρίσκαμε ευκαιρία να σκαρφώσουμε και να κολήσουμε πίσω απ' το φορτηγό. Κάποιες φορές καταφέρναμε κι ανεβαινάμε μέχρι την καρότσα πιασμένοι απ' τις παραπέτρεις. Ειδικά όταν τα φορτηγά ήταν ξένα τραβούσαν μεγάλες νίλες. Τα Σαβάκια δεν τα πολυπειράζαμε, γιατί κάποιες φορές μας έπαιρναν βόλτα μέχρι την Καμάρα. Σε μια περίπτωση μόνο πεισώσαμε μαζί τους, όταν τους δώσαμε την καινούρια μπάλα «εσωτερικό - εξωτερικό» να μας τη φουσκώσουν κι έβαλαν πολύ αέρα και την έσκασαν. Φαντάζεσαι στενοχώρια; Και τώρα τι θα γίνουμε χωρίς μπάλα; Φοβερίσαμε τα Σαβάκια πως αν δεν μας φέρουν καινούρια θα σπάσουμε όλα τα τζάμια του φορτηγού και θα χαλάσουμε τις ρόδες του. Μας πήραν με το καλό και υποσχέθηκαν ότι την Τετάρτη θα έφερναν μια ολοκαίνουρια, καλύτερη απ' αυτήν που έσκασε. Καθαρές συμφωνίες; Καινούρια μπάλα και το φορτηγό θα γλύτωνε!

«Τι δουλειά έχει ένα καράβι μέσα στα βουνά;»

Αυτό αναρωπιούνταν μικροί και μεγάλοι μαθαίνοντας πως στη λίμνη έφεραν ένα θεόρατο καράβι για να κάνει το δρομολόγιο μέχρι το Τσαρδάκι. Βλέπεις οι δρόμοι δεν είχαν γίνει ακόμα κι όταν η λίμνη πάτησε τα χωράφια κι έγινε απέραντη θάλασσα έφεραν και το καράβι για να εξυπηρετούνται οι μετακινήσεις. Εμείς καράβι δεν είχαμε ξαναδεί κι έτσι το μυαλό μας σκάρωνε απίστευτες ιστορίες. Στο νου μας φάνταζε ίδια η Κιβωτός του Νώε γεμάτη ανθρώπους κι όλο το ζωικό βασίλειο. Μια κιβωτός που σαν σταμάτησε η οργή του Θεού βρέθηκε πάνω στα βουνά των Αγρούφων. Έτσι αποφασίσαμε πως σύντομα θα 'πρεπε να δούμε από κοντά το παράξενο τούτο καράβι. Μια και δυο λουπόν δρό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

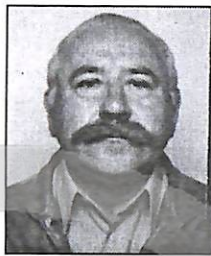
Η λήθη αργεί να κάνει την εμφάνισή της για να με λυτρώσει.

Δε ξέρω όμως αν θέλω πραγματικά να ξεχάσω ή απελπισμένα να ζήσω...

Βασίλης Διαμαντής

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ Ο ΚΑΠΟΡΑΦΤΗΣ

Πριν από αρκετά χρόνια το χωριό ήταν πλούσιον με πολυ-

Γράφει ο Αθανάσιος Τσιαμαντάς

ριθμα παραδοσιακά επαγγέλματα που έκαναν υποφερτή τη ζωή του ορεισίβιου και του ποιμενικού κόσμου, που είχε να παλέψει με όλα τα στοιχεία της φύσης.

Η κάπα ήταν η ασπίδα προφύλαξης του σώματος, από κρύο, χιόνι, βροχή ή χαλάζι, όχι μόνο του ποιμενικού κόσμου αλλά του κάθε χωρικού αφού σπίτι στην ύπαιθρο δεν υπήρχε χω-

ρίς κάπα. Τη φορούσαν μικροί και μεγάλοι και κατά περίπτωση και γυναίκες τσελιγκοπούλες και αγρότισσες, μη εξαιρουμένου ούτε του παπά και του δασκάλου. Και όχι μόνο στο χωριό και τη σάνη, αλλά και στις πόλεις είχε κάνει την παρουσία της και στρατιώτες και κλεφταρματολοί τη φόρεσαν.

Η καποραφτική, ήταν ένα προσοδοφόρο παραδοσιακό επάγγελμα, ήταν μια χωρική βιοτεχνία με πρώτη ύλη το μαλλί της κατσίκας, το τραγόμαλλο, που κάλυπτε τις ενδυματικές ανάγκες χειμώνα καλοκαίρι του ποιμενικού κόσμου, των ορεινών αλλά και πεδινών χωριών, ακόμα και πόλεων και κωμοπόλεων.

Κάπες είχαμε δύο ειδών ανάλογα με τη χρήση, τη μεγάλη κάπα τη ποδήρη κάπα που έφτα-

νε λίγο πιο πάνω από τον αστράγαλο και ήταν φαρδιά και βαριά και την κοντή κάπα που έφτανε ως γύρω στο γόνατο και ήταν στενή και κοντή και πήρε το όνομα κοντοκάπι ή κοντόκαπα.

Η πιο απλή κάπα μεγάλη ή μικρή «κοντόκαπα», ήταν η τσοπάνικη, η κάπα της αγροτιάς, η καθημερινής χρήσης. Ξεχώριζε η κάπα της φιγούρας που χρειαζόταν πολλή δουλειά και υλικά ξεχωριστά για σεράδια άσπρα που φάνταζαν στην κατσούλα, στα μανίκια και στις ραφές, στο εμπρόσθιο μέρος και ένα γύρω στις άκρες, είτε για μεγάλη κάπα πρόκειται, είτε για κοντοκάπι. Αυτές τις κάπες τις ξέχωρα επιμελημένες σε κατασκευή και ράψιμο, οι χωρικοί και οι τσοπάνηδες τις φορούσαν τις γιορτινές μέρες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ Σ' ΕΝΑ ΚΑΜΠΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Της Φωτούλας Οικονόμου - Σβάρνα

Αν ρωτήσετε ένα παιδί τι του αρέσει να κάνει στην εσοχή θα σας πει: «να πιάνω πεταλούδες!» Κάντε μια επιστροφή στα παλιά και θυμηθείτε τότε που και σεις ήσασταν παιδιά και τρέχατε να τις πιάσετε ενώ αυτές έπαιζαν με την αύρα και τις ηλιαχτίδες, φλερτάροντας διαρκώς με τα λουλούδια και επιδεικνύοντας στην πασα-

ρέλα της φύσης τα φανταχτερά φτερά τους.

Οι πεταλούδες ζουν σχεδόν παντού και η παρουσία τους ή η απουσία τους μας λέει πολλά για την υγεία του περιβάλλοντος.

Οι αρχαίοι Έλληνες τις ονόμαζαν «ψυχές» ίσως επειδή πετάνε αβλάφρα κι αθόρυβα, ίσως επειδή πίστευαν ότι είναι οι ψυχές των νεκρών.

Όμως πώς δημιουργήθηκαν οι πεταλούδες;

Υπάρχει ένας μύθος που λέει πως όταν ο Θεός δημιούργησε πρώτα τη γη και στη συνέχεια τα ζώα, δεν υπήρχε αυτή η ποικιλία χρωμάτων που βλέπουμε σήμερα γύρω μας. Τα ζώα εξάλλου δεν μπορούσαν να δια-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ "ΦΥΛΑΚΤΗ 2005"

Οι πολιτιστικοί σύλλογοι του χωριού και το Τοπικό Συμβούλιο της Φυλακτής διοργανώνουν για 21η συνεχή χρονιά τον Αύγουστο τις καθιερωμένες πλέον πολιτιστικές εκδηλώσεις "ΦΥΛΑΚΤΗ 2005". Καλούμε όλους τους Φυλακτιώτες και τους φίλους τους να έχουν ενεργή συμμετοχή στο στήσιμο και την επιτυχία των εκδηλώσεων. Οι φετινές εκδηλώσεις γίνονται και με την αρωγή του Δήμου Νεβρόπολης.

Το πρόγραμμα των εκδηλώσεων περιλαμβάνει:

- 1) Θεατρική παράσταση στις 5 Αυγούστου
- 2) Δημοτική βραδιά στις 12 Αυγούστου

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ - Ο ΚΑΠΟΡΑΦΤΗΣ

Συνέχεια από σελ. 1

και τις Κυριακές. Μόνο οικονομικά υπερέχοντες στο χωριό και τσελιγκάδες του ποιμενικού κόσμου τις φορούσαν και καθημερινές, για να δείξουν την υπεροχή τους, ήταν ας πούμε η ευπορότερη τάξη του χωριού ή της στάνης.

Όσο για εργαλεία του καποράφτη ας μη γίνεται λόγος, ήταν λίγα και απλά. Ένα μεγάλο ψαλίδι που μοιάζει κουροψάλιδο και ένα μικρό. Βελόνια κοντόχοντρα για να τρυπούν ευκολότερα το χοντρούφασμα της κάπας, μια δαχτυλίθρα να μην τρυπάει τα χέρια του ο ράφτης και μια μεζούρα ή πήχυς. Και αυτό το επάγγελμα κατά το σύνθητες μεταφέρονταν από γονιό σε παιδί, όπως σχεδόν όλα τα παραδοσιακά επαγγέλματα. Η καποραφτική δεν ήταν ένα επάγγελμα περιοδικό και της ευκαιρίας, είχε μόνιμες ρίζες, μακροχρόνιες και πανάρχαιες και πήρε μεγάλη ανάπτυξη στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, τόσο που ο εγχώριος αυτός επενδυτής έγινε πάνδημα ενδυμασία και αποτέλεσε την εξχωρη βιοτεχνία της καποραφτικής.

Οι καποφορεσιές αυτές ξεκινούν από το μαλλί, τον κούρο, το γνέσιμο, το ύφασμα, τις ντρισιτίλες και μαντάνια και τόσες άλλες ενδιάμεσες ενασχολήσεις ως που να φτάσει στα χέρια του ειδικού αυτού ράφτη, του καποράφτη, του επιδέξιου αυτού καλλιτέχνη του είδους του.

Η κάπα, η μεγάλη κάπα, δεν είχε κατσούλα, είχε όμως ραμμένο πίσω στις πλάτες ένα κομμάτι κάπα, στις δύο άκρες είχε ένα τεχνικό κουμπί και μια θηλειά όταν βρέχει και θέλει να τη φορέσει ο χρήστης τη γύριζε και την κούμπωνε και γινόταν κατσούλα. Είχαν σε πολλά μέρη και κατσούλα ραμμένη, πάντως οι γιορτινές κάπες δεν είχαν ραμμένες μονοκόματες κατσούλες. Εκείνη η κάπα που ήταν ραμμένη κατσούλα ήταν το κοντοκάπι.

Η μεγάλη κάπα δεν είχε τσέπη, μόνο μια κρυφή μικρή τσέπη κοντά στη μασχάλη είχε ίσια που να πιάνει τον προίβολο με την ίσκα, για να ανάβουν φωτιά όταν έβρεχε ή χιονίζε. Το κοντοκάπι όμως είχε δύο, μία από δω και μια από κει μα ήταν ψεύτικες, ήταν δύο λοξές εγκοπές που περνούσαν τα χέρια τους οι καποφόροι για να μην κρυώνουν. Οι ραφές στο μέρος που κόβονταν οι τσέπες ήταν κεντημένες με σεράδια άσπρα και φάνταζαν.

Εκτός από τις κάπες οι καποράφτες έκοβαν, έραβαν και κεντούσαν τα χάρτσια (κεντήματα).

Κάθε χωριό είχε τον καποράφτη του και αν δεν είχε ντόπιο πήγαινε κάποιος από το γειτονικό χωριό. Ο ράφτης του χωριού πήγαινε με τη σειρά στα σπίτια που ήθελαν να ράψουν κάπα.

Στο σπίτι που πήγαινε έπιανε ένα μέρος κοντά στο παράθυρο για να βλέπει ή αν πήγαινε χινόπωρο ή χειμώνα κοντά στο τζάκι να μην κρυώνει και να βλέπει με το κρεμασμένο λυχνάρι και τη λάμψη που έβγαζαν τα ξύλα της πυρωσιάς. Το δικό μας χωριό είχε πολλούς καποράφτες που κατέβαιναν και στα χειμαδιά.

Οι καποράφτες για να διασκεδάσουν τη μιζέρια, τη μοναξιά και τη μονότονη νυστακτική βελόνα, συχνοτραγουδούσαν ή έλεγαν ανίγματα και μουραπάδες και άλλα αστεία. Μπορεί

η δουλειά να ήταν μια ή δύο ημερών, μπορεί όμως να διαρκούσε εβδομάδα ολόκληρη. Πάντως από το ένα σπίτι πήγαινε στο άλλο και η πληρωμή γινόταν με το κομμάτι, εις χρήμα ή εις είδος. Πάντως εκτός της αμοιβής της εργασίας, συνήθεια επικρατούσε να τρώει στο σπίτι που έραβε μεσημέρι βράδυ. Συνήθως τα αυγά ήταν πρόχειρο φαγητό και έτρωγαν οι ραφτιάδες, μας το λέει και η συνομιλία με τη γειτόνισσα που πήγε να δανεισθεί αυγά. Η νοικοκυρά όμως δεν είχε αυγά γιατί ο ράφτης τα έτρωγε και η απάντηση που έμεινε και λέγεται μέχρι σήμερα ήταν «δεν έχω γειτόνισσα, ένα είχα τόφαγε ο ράφτης».

Όπως πήγαινε ο καποράφτης στα χωριανά σπίτια ή και στα διπλανά χωριά, έτσι πήγαινε και στα τσελιγκάτα το καλοκαίρι και έραβε κάπες, γιατί με τα πρωτοβρόχια φεύγουν τα κοπάδια για τα χειμαδιά. Και επειδή συνήθως δεν πρόφταναν το καλοκαίρι να ράψουν όλα τα τσελιγκάτα, το χινόπωρο που έφευγαν για τα χειμαδιά, τους ακολουθούσαν και καποράφτες και έραβαν και ξεχειμώνιαζαν, ώσπου την άνοιξη έφευγαν τα κοπάδια για τα βουνά.

Στα τσελιγκάτα σπάνια η πληρωμή να είναι εις χρήμα, πάντα γινόταν σε είδος, πότε μαλλί, άλλος τυρί ή βούτυρο, άλλος κανένα αρνάκι ή ερίφι και συνέφερε έτσι και τους δύο, άλλωστε το χρήμα σπάνιζε τότε.

Από το καποσκούτι τίποτε δεν πή-

γαινε χαμένο, αν έμενε κανένα μικρό κομμάτι, στο άψε-σβήσε το έραβε και το έκανε καποτσάρουχα για το χειμώνα με τα χιόνια, και είχε την ιδιότητα η τράγια τρίχα να ρίχνει προς τα έξω κάθε υγρή σταγόνα και να διατηρούνται τα πόδια ζεστά.

Δούλευε τις νύχτες ο καποράφτης να προφτάσει να βγάλει τη δουλειά. Πως να δουλέψει όμως ο δόλιος που τα φωτιστικά μέσα τα σημερινά δεν υπήρχαν τότε, ποιός ήξερε από ηλεκτρικό φως; Ένα τσιμπλοκάντηλο ήταν που έκαίγε πετρέλαιο, μα το πετρέλαιο ήταν ακριβό και τα λεφτά λίγα.

Τότε η νοικοκυρά σηκωνόταν και πήγαινε και έφερνε λιανόξυλα, έριχνε από λίγα στη φωτιά και κείνα έβγαζαν λαμπρό φως και έβλεπε ο ράφτης να περάσει τις χοντροβελονιές. Συνήθως τα κέδρα αντικαθιστούσαν τότε τη ΔΕΗ.

Οι καποράφτες, δεν είχαν αυτές τις ιδιαιτερότητες μόνο, είχαν και δικό τους γλωσσικό ιδίωμα, δικό τους λεξιλόγιο (το ραφιάτικο λεγόμενο), όπως είχαν δικό τους λεξιλόγιο και άλλα επαγγέλματα. Όπως οι κτήστες και οι μαραγκοί.

Σήμερα δε χάθηκαν τα ιδιαίτερα γλωσσικά λεξιλόγια, τα καποράφτικα. Σήμερα χάθηκαν και οι κάπες, χάθηκαν και οι καποράφτες. Κάπου-κάπου και σπάνια να δούμε και καμιά κάπα σε κανένα ποιμενικό σπίτι να σώζεται γιατί το τραγοσκούτι αντέχει στο χρόνο, αργεί να λιώσει. Και κείνη όπου κι αν είναι παραπεταμένη, στέκει παραπονεμένη σαν να μας λέει με τη δική της γλώσσα. Δεν είμαι εγώ που σας προστάτευα από βροχές, χιόνια και από κάθε κακοκαιρία και βαρυχειμωνιά; Δεν είμαι εγώ που με παίρνατε απάνω σας και νιώθατε σιγουριά; Αυτά και άλλα είναι τα παράπονα της κάπας, και ημείς σήμερα δεν έχουμε ούτε μια κάπα για Μουσείο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Μαγαλιού Σταθούλα, ετών 87
- Χρήστος Φώτος, ετών 93
- Βασίλης Π. Διαμαντής, ετών 23

Στους οικείους εκφράζουμε τα συλλυπητήρια μας.

Έκκληση του Δ.Σ.

προς τους συγχωριανούς
για καλή χρήση του νερού

τις ημέρες του

Δεκαπενταύγουστου.

Να έχει όλο το χωριό νερό.

Μην ξεχνάς
η συνδρομή σου
είναι απαραίτητη
για την έκδοση
της εφημερίδας

Συνδρομές που λάβαμε

Γωγούλης Αναστάσιος, 20 ευρώ	Κιούπη Ισαβέλα, 20 ευρώ
Αποστολακούλης Αναστάσιος, 25 ευρώ	Βασιλάκος Παντελής, 5 ευρώ
Παππής Θρασύβουλος του Χ., 50 ευρώ	Τσιμαντάς Γιώργος του Ι., 20 ευρώ
Γιαχνάκη Μαρία, 50 ευρώ	Κυριτσάς Θεοφάνης, 20 ευρώ
Τσιμαντάς Ηλίας, 20 ευρώ	Ντζίρος Δημήτρης, 15 ευρώ
Παπαντώνης Φώτης, 20 ευρώ	Κορκοτάρας Δημήτρης, 10 ευρώ
Αλεξίου Βασίλης, 20 ευρώ	Αποστολακούλης Αναστάσιος του Α., 10 ευρώ
Μαγαλιός Τάσιος, 10 ευρώ	Ξηροφώτος Ηλίας του Χ., 20 ευρώ
Παπαδούλης Τάσιος, 10 ευρώ	Γιαννακός Παναγιώτης του Λ., 20 ευρώ
Σιάντος Γεώργιος, 20 ευρώ	Τσιμαντάς Αναστάσιος του Δ., 20 ευρώ
Μηλαράς Νίκος, 20 ευρώ	Αποστολακούλης Ηλίας, 25 ευρώ
Βασιλάκος Θωμάς, 20 ευρώ	Ξηροφώτος Βασίλειος του Α., 10 ευρώ
Τσιτσώνη Φρειδερίκη, 20 ευρώ	Βούζας Αναστάσιος του Β., 20 ευρώ
Βασιλάκος Αριστείδης, 20 ευρώ	Αποστολακούλης Στέφος, 20 ευρώ
Γωγούλης Κώστας, 15 ευρώ	Σιάτρας Αναστάσιος, 20 ευρώ
Βασιλάκος Γιώργος, 20 ευρώ	Αλεξίου Αναστάσιος του Ι., 10 ευρώ
Κωστής Γιάννης, 10 ευρώ	Ξηροφώτος Νικόλαος, 20 ευρώ
Κωσταντούλης Γεώργιος, 10 ευρώ	Ξηροφώτου Μαρία, 20 ευρώ
Παπαδούλης Γιάννης, 10 ευρώ	Αποστολακούλης Αναστάσιος του Γ., 20 ευρώ
Σιάτρας Φάνης του Β., 20 ευρώ	Αγγελής Δημήτριος, 20 ευρώ
Τσιμαντάς Στέφανος, 10 ευρώ	

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Η συγχωριανή μας **Νικολέτα Β. Μαγαλιού** πήρε το πτυχίο Ιατρικής και κάνει το αγροτικό της στα Πετρίλια. Της ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία.

«Η ΝΕΑ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΤΗΣ»

Τριμηνιαία εφημερίδα
του **Συνδέσμου
Φυλακτιωτών** Καρδίτσας
Έδρα: Καρδίτσα

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Κωστή Δ. Χριστίνα
Ξηροφώτου Γ. Ρένα
Φώτος Θ. Αναστάσιος
Τσιμαντάς Χ. Αθανάσιος
Αλεξίου Π. Βασίλειος

Εκδότης - Διευθυντής
Βασίλειος Χ. Διαμαντής
Διάκου & Χατζημήτρου 57
431 00 ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ.: 24410 25375

Υπεύθυνος σύνταξης
Τσιμαντάς Γεώργιος
Περριβίου 27
431 00 ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ.: 24410 42058

Εκτύπωση
ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
Μεγ. Αλεξάνδρου 10
Τηλ.: 24410 20257

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ Σ' ΕΝΑ ΚΑΜΠΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Συνέχεια από σελ. 1

κρίνουν τα χρώματα κι έτσι ήταν ευχαριστημένα με το περιβάλλον τους και μ' ότι έβλεπαν.

Όταν αργότερα ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο του έδωσε το χάρισμα να μπορεί να ξεχωρίζει το πράσινο και το μπλε, το κόκκινο και το πορτοκαλί, το κίτρινο και το πορφυρό.

Ο άνθρωπος κοίταξε τότε τη γη και είδε γκρίζα βουνά, πράσινα δάση και γαλάζιους ωκεανούς. Ρώτησε λοιπόν το Θεό αν θα μπορούσε να δώσει περισσότερα χρώματα στη γη ώστε να κάνει τη φύση πιο όμορφη και γοητευτική. Κι ο Θεός δεν του χάλασε το χατίρι και έκανε τα λουλούδια.

Όμως ο άνθρωπος, που δεν σταματάει να ζητάει, ρώτησε αν θα μπορούσε να δώσει χρώμα και στο νερό κι ο Θεός έκανε τα πολύχρωμα ψάρια που κολυμπάνε στις λίμνες, τις θάλασσες και τα ποτάμια. Ο άνθρωπος τον ευχαρίστησε ξανά αλλά δεν σταμάτησε να ζητάει. Ζήτησε λοιπόν να βάλει χρώμα και στον αέρα. Και τότε ο Θεός πήρε τα πολύχρωμα βότσαλα που βρίσκονταν κοντά στους ωκεανούς κι απ' αυτά δημιούργησε τα πουλιά και τις πεταλούδες που τόσο μας γοητεύουν.

Ένας άλλος μύθος λέει ότι μια γριά γυναίκα είχε έναν πανέμορφο κήπο κοντά σε μια λίμνη. Ένας φτωχός ψαράς που ζούσε στο διπλανό χωριό την αγαπούσε πολύ και συχνά της πήγαινε ψάρια ενώ εκείνη του έδινε πανέμορφα λουλούδια. Έλεγε λοιπόν ο ψαράς στους φίλους του ότι στον κήπο της γριάς γυναίκας υπήρχε μια μαγεία που τον γοήτευε και που δεν μπορούσε να την εξηγήσει. Τα λουλούδια ήταν σαν να του χαμογελούσαν κάθε φορά που τον έβλεπαν, ενώ τα γάργαρα νερά της βρυσούλας που βρισκόταν εκεί ήταν σαν τραγουδούσαν γλυκά για τα μυστικά της φύσης.

Στο χωριό έλεγαν ότι τα βράδια στον κήπο της γυναίκας γίνονταν περίεργα πράγματα. Ο κήπος και το σπίτι της φαίνονταν σαν να ήταν τυλιγμένα από ένα όμορφο, απαλό φως κι ακόμη κάποιοι έλεγαν ότι είδαν

τη γυναίκα να μεταμορφώνεται σε μια πανέμορφη νέα γυναίκα και ότι καλοσυνάτοι νάνοι τη βοηθούσαν να περιποιηθεί τα λουλούδια της. Όμως αυτά συνέβαιναν μόνο τη νύχτα και ποτέ τη μέρα.

Μια μέρα πέρασε απ' το χωριό ένα ζευγάρι, ένα νέος όμορφος άντρας που κρατούσε απ' το χέρι την αγαπημένη του. Ήταν και οι δυο πολύ ερωτευμένοι και έλεγαν πως αγαπούν μόνο τα όμορφα πράγματα και ότι μισούν ό,τι είναι άσχημο. Έτυχε λοιπόν να περάσουν κι απ' το σπίτι με τον κήπο και μπήκαν να μαζέψουν λίγα λουλούδια χωρίς να ρωτήσουν τη γριά γυναίκα.

Η γριά γυναίκα βγήκε τότε απ' το σπίτι της και ευγενικά τους ζήτησε να φύγουν. Αλλά αντί να την ακούσουν, άρχισαν να την κοροϊδεύουν και να της λένε ότι είναι άσχημη.

Στενοχωρημένη και οργισμένη η γριά γυναίκα τους άγγιξε με ένα ραβδί που κρατούσε και είπε: «αφού σας αρέσουν μόνο τα όμορφα πράγματα, θα γίνετε τα πιο όμορφα πλάσματα που εμφανίστηκαν ποτέ στη γη και θα κάθεστε μόνο σ' ό,τι όμορφο βρεθεί στο δρόμο σας». Κι έτσι ο νεαρός και η κοπέλα μεταμορφώθηκαν σε γοητευτικές, πολύχρωμες πεταλούδες που κάθονται μόνο πάνω σε όμορφα λουλούδια.

Ένας τρίτος μύθος λέει πως ο Θεός μια μέρα κοίταζε τα παιδιά και σκεφτόταν πως η μοίρα τους ήταν να γεράσουν, να γίνουν άσχημα, χοντρά, τυφλά, αδύναμα, γεμάτα ρυτίδες, κλπ. Ένωσε έτσι λύπη για αυτά και θέλησε να κάνει τα παιδικά τους χρόνια πιο όμορφα. Μάζεψε λοιπόν χρώματα απ' τον ουρανό και τη θάλασσα, απ' το ουράνιο τόξο και τους καταρράκτες, απ' την ανατολή και το ηλιοβασίλεμα, απ' τα φύλλα και τα λουλούδια και τα έβαλε μέσα σ' ένα μαγικό σακούλι που το έδωσε στα παιδιά. Όταν τα παιδιά άνοιξαν το σακούλι πετάχτηκαν από μέσα πολύχρωμες πεταλούδες γοητεύοντας και κάνοντας ευτυχισμένα τα παιδιά που ποτέ πριν δεν είχαν δει τόσο όμορφα πλάσματα.

Εκείνες οι πεταλούδες

δεν ήταν μόνο όμορφες αλλά είχαν και το χάρισμα να τραγουδάνε κι αυτό γοήτευε τα παιδιά ακόμα περισσότερο. Όμως τα πουλιά ζήλεψαν και παραπονέθηκαν στο Θεό κι έτσι ο Θεός αποφάσισε να ξαναπάρει τη φωνή απ' τις πεταλούδες και να τις κάνει σιωπηλές.

Οι πεταλούδες, αυτά τα υπέροχα, πολύχρωμα πλάσματα που ομορφαίνουν τον πλανήτη μας και μας σαγηνεύουν με την χάρη τους συνδέονται και με τη ζωή του Χριστού. Έτσι το κουκούλι τους στο οποίο κλίνονται για να μεταμορφωθούν σε πεταλούδα συμβολίζει το θάνατο, ενώ η μετατροπή τους από κάμψια σε πεταλούδα συνδέεται με την ανάσταση.

Οι άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο πιστεύουν διάφορα για τις πεταλούδες.

Μερικοί πιστεύουν πως όταν μια πεταλούδα μας πλησιάσει και μας αγγίξει ή καθίσει πάνω μας αυτό είναι ένα Φιλί απ' το Θεό και υπάρχουν άνθρωποι που αναφέρουν πως μια τέτοια εμπειρία άλλαξε τη ζωή τους προς το καλύτερο.

Άλλοι πιστεύουν πως όταν κάποιος πεθαίνει κάπου εκεί κοντά πετάει πάντα μια πεταλούδα κι ότι συχνά οι ψυχές των νεκρών πετάνε κοντά στους αγαπημένους τους με την μορφή μια πεταλούδας για να τους βεβαιώσουν ότι όλα είναι καλά.

Αλλά και τη στιγμή που μια πεταλούδα βγαίνει απ' το κουκούλι της ένα μωρό γεννιέται και μια καινούρια ζωή έρχεται στον κόσμο.

Επί αιώνες στην Κίνα και στην Ιαπωνία οι πεταλούδες συμβολίζουν τη χαρά και την ευτυχία.

Οι Ινδιάνοι πίστευαν πως οι πεταλούδες μεταφέρουν τις ευχές και τις επιθυμίες των ανθρώπων στο Θεό, πως μπορούσαν να προβλέψουν τον καιρό ανάλογα με το πέταγμα της πεταλούδας και ότι η άσπρη πεταλούδα προμηνύει τον ερχομό της άνοιξης.

Τέλος υπάρχει μια φυλή Ινδιάνων που πιστεύει πως τα όνειρα έρχονται στον άνθρωπο με τη βοήθεια μιας πεταλούδας, ενώ για κάποιες φυλές στο Μεξικό η πεταλούδα συμβολίζει τη γονιμότητα.

Επαγγελματίες Φυλακιώτες στην Καρδίτσα

ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΟ ΥΛΙΚΟ
ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
Ιεζεκιήλ & Κολοκοτρώνη
Τηλ. (0441) 71843

ΛΕΜΟΝΙΑ ΜΠΑΛΤΑ - ΡΑΜΟΥΖΗ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝ/ ΡΑΜΟΥΖΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Ανδρ. Παπανδρέου 24
Τηλ.: 72443, 22961

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Ε. ΠΡΙΤΣΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Πλ. Δικαστηρίων (1ος όροφος)
Τηλ.: 29198

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Δ. ΚΩΣΤΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Τηλ.: 71298

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ «ΘΑΛΗΣ»
ΠΑΠΠΗΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Ν. Πλαστήρα 9
Τηλ.: 75780

ΚΑΦΕ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ
Κιέριον
ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΓΑΛΙΟΣ
Κεντρική Πλατεία
Τηλ. 21412

ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
«Η ΣΤΡΟΥΓΚΑ»
ΠΡΙΤΣΑΣ - ΑΛΕΞΙΟΥ
Κ. Τερψίπη 5 - Τηλ.: 22227

ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΜΗΛΑΡΑΣ
Τηλ.: 22831

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΠ. ΠΡΙΤΣΑΣ
Βασαρδάνη & Βάθλη
Τηλ.: 22074 - Οικ.: 26860

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΙΔΗ
Η. ΠΑΤΤΑΣ - Ι. ΠΡΙΤΣΑΣ Ο.Ε.
Χατζημήτρου 16
Τηλ.: 28017

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΑΡΓΥΡΙΟΥ
Υψηλάντου 51 - Τηλ.: 23530
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Καραϊσκάκη 24 - Τηλ.: 40738

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ
ΑΓΟΡΗΣ ΤΣΙΑΜΑΝΤΑ - ΜΗΛΑΡΑ
Καραϊσκάκη 6 - Τηλ.: 20555

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟ - ΉΡΟΙ ΚΑΡΠΟΙ
ΜΗΛΑΡΑ - ΠΑΛΑΜΙΩΤΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΔΙΑΚΟΥ 9 - ΤΗΛ: 27664
ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΑΝΘΗ - ΦΥΤΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΛΙΝΑ ΦΑΝΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ: ΔΙΑΚΟΥ 29
ΥΠΟΚ/ΜΑ: Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 30
ΤΗΛ.: 22464 & 22988

ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ
ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΦΩΤΟΥ
ΣΤ. ΛΑΠΠΑ 28 - ΤΗΛ.: 22306

ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΚΩΣΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ 75-ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ.75421

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ
ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ-ΝΙΚΟΛΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
Μ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 39

ΚΑΦΕ -ΟΥΖΕΡΙ
"ΝΕΣΤΟΡΑΣ"
ΗΡΩΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 40

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΑΓΓΛΙΚΗΣ
ΓΛΩΣΣΑΣ
ANNA ΧΑΡ.ΤΣΙΑΜΑΝΤΑ
ΜΕΓ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 34
ΤΗΛ.27764

ΤΣΙΤΣΙΜΠΙΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΖΙΑΚΑΝΟΣ ΦΩΤΗΣ
COURIER INTERATTICA A.E.
Δ. ΛΑΠΠΑ 56 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ. 0801 - 95000, 79400 - 1

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΞΕΝΟΦΩΝ ΚΟΥΡΚΟΥΝΑΣ
(ΤΣΙΑΜΑΝΤΑΣ)
2ο ΧΛΜ. ΤΑΥΡΩΠΟΥ
ΤΗΛ. 74855, ΚΙΝ. 094 441085

ΤΕΧΝΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΑΡΧΟΝΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
Αρχιτέκτονας Μηχανικός
Πλαστήρα 1 Πλ. Δικαστηρίων
Τηλ. 04410 26272
Κιν.: 0977440618

ΜΑΡΙΑ ΉΡΟΦΩΤΟΥ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΝΙΚΗΤΑΡΑ 1- ΚΑΡΔΙΤΣΑ
ΤΗΛ.: 04410 76630

Ποιότητα που φαίνεται με γυμνό

ΤΑΚΥΠΡΕΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΦΩΤΟΣ

ΕΤΟΙΜΟ ΣΚΥΡΟΔΕΜΑ
ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΡΟΪΟΝΤΑ

Πληροφορίες - τηλ. 0441 / 71080 & 71090 Κιν. 0977 436355 & 0977 306829

School of Oxford English

BENTZH ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΝΗ -
ΑΥΓΕΡΟΥ
Καθηγήτρια Αγγλικών

Ανδρέα Παπανδρέου 11 (πλ. Δικαστηρίων)
ΤΗΛ.: 04410 71294, 04410 76677

ΕΜΒΑΡΓΟ
SHOTS & ACCESSORIES

ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΗΡ. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 13
ΤΗΛ.: 2441 077 288

ifestos

ΘΕΡΜΑΝΣΗ - ΚΛΙΜΑΤΙΣΜΟΣ
ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Θ. ΉΡΟΦΩΤΟΣ
Μηχανολόγος Μηχανικός

Ταλιαδούρου & Τζέλλα, 431 00 ΚΑΡΔΙΤΣΑ
e-mail: n.xirofotos@ifestos.gr

Τηλ. & Fax: 04410 79689
Κιν.: 0972 260799

ΣΤΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Συνέχεια από σελ. 1

μο για τη Λεφτοκαρυά, όπου άραζε κι ήταν και το ...λιμάνι. Φτάνοντας λαχανιασμένοι μείναμε με το στόμα ανοιχτό. Το καράβι έσκιζε τα νερά της λίμνης και ζύγωνε προς την άκρη για να δέσει. Όταν άραξε και κατέβηκε ο κόσμος - πεντέξι άτομα - παρακαλέσαμε τον καπετάνιο να μας αφήσει ν' ανεβούμε πάνω για να το καμαρώσουμε. Στην πλώρη του ήταν γραμμένο ένα πρωτάκουστο όνομα: «ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ». Δεξιά κι αριστερά είχε παγκάκια για να κάθονται οι ταξιδιώτες και σε μιαν άκρη κάτι σαν αποθήκη για τα πράγματα. Χοντρά σχοινιά ανέβαιναν προς τα πάνω καταλήγοντας σ' ένα κοντάρι όπου στην κορυφή του ανέμιζε μια μισσοσκισμένη ελληνική σημαία. Είχε και μια τέντα από καταβόπανο για προστασία απ' το λιοπύρι και τις βροχές. Στη μηχανή ο καπετάνιος δεν μας άφησε να μπούμε αλλά από το παραθυράκι είδαμε ένα τεράστιο τιμόνι και δίπλα του το εικόνισμα του Αγίου Νικολάου. Ρωτούσαμε τον καπετάνιο πως μπορεί και κουμαντάρει ένα τέτοιο θηρίο κι αυτός γελώντας έλεγε ότι έχει δει και ταξιδέψει με καράβια εκατό και διακόσιες φορές μεγαλύτερα απ' αυτό. Γελούσαμε κι εμείς με τη σειρά μας, αφού τον θεωρούσαμε το μεγαλύτερο ψεύτη του κόσμου. Φυσικά οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ήθελαν ούτε να ακούσουν για νερά και καράβια κι έτσι προτιμούσαν για το ταξίδι προς την πόλη τον γνώριμο και ασφαλή τρόπο: Ας είναι καλά ο γάιδαρος και το μουλάρκι κι ας διαρκεί το ταξίδι μια ολόκληρη μέρα. Είναι δυνατόν να μην πατάς χώμα και να νιώθεις σιγουριά; Οι γιαγιάδες έκλαιγαν τα χωραφάκια τους που τα πλάκωσε η λίμνη, σταυροκοπιούνταν μονολογώντας πως ζύγωνε ο καιρός που ο Θεός θα αφάνιζε τον κόσμο ολόκληρο. Στις ανάγκες όμως καλός ήταν και ο «Αδαμάντιος». Ένα καράβι να ταξιδεύει στις κορυφογραμμές, ένα πλεούμενο φορτωμένο νοσταλγία και νιότη.

- «Άκουσα πως ταχιά θα 'ναι δύσκολη μέρα. Θα μας πάρουν οι μεγάλοι να πάμε στο λόγγο για ξύλα».

- «Και δεν κάνουμε τους αρρώστους; Θα πούμε πως φάγαμε πολλά κορόμηλα και μας πονάει η κοιλιά μας και γλυτώσουμε». Οι μεγάλοι όμως δεν καταλάβαιναν από τέτοιες δικαιολογίες κι έτσι πρῶτο πρῶτο κινούσαμε για το λόγγο με σκυμμένα τα κεφάλια. Φτάνοντας σχεδόν στο βουνό οι μεγάλοι διάλεγαν το μέρος που είχε πολλά ξύλα κι άρχιζε η δουλειά. Όρεξη δεν πολυείχαμε αλλά να που τα ξύλα ήταν απαραίτητα. Πρατσάλια και σαπίλια για το προσάναμμα, κλωνάρια για να βράσει το φαί και να κάψει η γάστρα, κούτσουρα για τις παγωμένες νύχτες του χειμώνα. Τα βγάζαμε πάνω στο δρόμο και τα ξεχωρίζαμε για το φόρτωμα. «Φτιάξε και δυο φορτωτήρες, γιατί οι άλλες χάθηκαν». Ο γάιδαρος καταλαβαίνοντας πως έφτανε η ώρα για το φόρτωμα και το δρομολόγιο ήταν όλο νεύρα κι άρχιζε τις κλωτσιές. Τον παίρναμε με το καλό, του χαϊδεύαμε το κεφάλι, του υποσχόμασταν ότι στο χωριό θα 'χει καλό φαγητό και κρύο νεράκι κι έτσι κάπως ησυχάζε. «Αντε παιδιά, ξεκινάτε και στο δρόμο με προσοχή». Ο γάιδαρος ήξερε το δρόμο και την αποστολή του κι εμείς προχωρώντας πίσω του αναρωτιόμασταν τι να κάνουν τα παιδιά στο χωριό και τι χάναμε. Τα μονοπάτια ήταν δύσκολα και μέχρι το ποτάμι χρειαζόταν προσοχή, αν κι ο νους μας ταξίδευε αλλού. Στο δρόμο δίπλα στο ποτάμι οι πυκνές φυλλωσιές απ' τα πλατάνια έκρυβαν τον ήλιο και σκοτείνιαζε. Είχαν να λένε οι παλιότεροι ιστορίες για νεράιδες και ξωτικά που παραμονεύ-

ουν τους ανθρώπους για να τους πάρουν τη φωνή και να τους μαγέψουν. Τον πρώτο καιρό σκιαζόμασταν λιγάκι, αλλά σιγά-σιγά πέρασε ο φόβος. Στο τέλος πιάναμε και τίποτα τραγούδια μπας κι ακούσουν οι νεράιδες κι έρθουν κοντά μας. Κάποια φορά αντικρίσαμε μια μοναχική νεράιδα - Αφροδίτη να λούζεται στα πεντακάθαρα νερά του ποταμού. Κρυφτήκαμε στις ρίζες ενός πλάτανου και θαυμάζαμε άφωνοι τα κάλλη της. Νεραϊδοχτυπημένοι κι αλαφροϊσκιωτοί! Φτάνοντας στο σπίτι ξεφορτώναμε το γάιδαρο και ξεκλέβαμε λίγο χρόνο για να πεταχτούμε μέχρι τον Παλιόπυργο να δούμε τι γίνεται. «Όλα εντάξει παιδιά;» «Μια χαρά και κανονίστε το απόγευμα να έρθετε νωρίς γιατί θα πάμε για παιχνίδι». Φόρτωμα το φόρτωμα, μέρα τη μέρα, ο σωρός με τα ξύλα μεγάλωνε κι έτσι εξασφαλιζόταν η φωτιά για όλον το χρόνο.

Οι δρόμοι της χαράς οδηγούσαν όλοι στα μαγαζιά. Εκεί μαζεύονταν όλο το χωριό, εκεί έβρισκες ό,τι ήθελες. Κάθε μαγαζιάκι είχε τις παρέες του, τους πελάτες του, τα είδη του. Εμείς δεν κάναμε διακρίσεις και τα παίρναμε όλα με τη σειρά. Ο Σβάρνας είχε ό,τι τραβάει η ψυχή σου. Τριχιές, πετρέλαιο, σαπούνια, οινόπνευμα, μπισκότα, καραμέλες, τσίπουρο, καφέ, σαντάλια, όλα τα καλά του Θεού. Α! Είχε και το μονοπώλιο του τηλεφώνου! Ένα τηλέφωνο για όλο το χωριό, όπου περίμενες με τη σειρά σου να πάρεις ή να σε πάρουν απ' τα ξένα. Καλό μαγαζιάκι, όμορφο, μόνο που έκλεινε νωρίς μιας και στον μπαρμπα - Αποστόλη δεν άρεσε η πολλή φασαρία και τα ξενύχτια. Ο Σιάντος δεν είχε πολλά πράγματα, αλλά έφτιαχνε καλό κοκορέτσι και κάποιες φορές έψηνε κιόλας. Η μυρωδιά απ' το ψητό προκαλούσε τη μύτη και το στομάχι μας και ψάχναμε για τίποτα ψιλά μήπως φτάσουν έστω για ένα κοκορέτσι. Μόλις έφευγε ο πολλός κόσμος στήνονταν και τα καρέ για την πόκα. Φτωχοί άνθρωποι, ταλαιπωρημένοι, παθιασμένοι της κέντας και αιχμάλωτοι της ελπίδας. Ο ήλιος, έβγαινε το πρωί απ' τη Νεράιδα κι αυτοί ακόμα εκεί περιμένοντας τον άσο. Ο Σιάτρας ήταν η χαρά των παιδιών. Εκεί έβρισκες μαστίχες, μπότες, σουγιάδες, σπέρτα, μέχρι και κορνέδες έφερνε κάποιες φορές. Ήταν το πρώτο μαγαζιάκι που έφερε ασπρόμαυρη τηλεόραση και την έστησε πάνω στο μεγάλο ψυγείο. Κάθε απόγευμα όλο το μαγαζιάκι γέμιζε κόσμο κι όλοι με το στόμα ανοιχτό παρακολουθούσαμε το μαγικό κουτί. Η «Λάση» ήταν η αγαπημένη σειρά που μας ξετρέλαινε κι όταν κάποια φορά την πυροβόλησαν κάποιος έβαλε τα κλάματα. Εκεί τον Ιούλιο του 1969 είδαμε τον πρώτο άνθρωπο να πατάει στο φεγγάρι και δεν πιστεύαμε στα μάτια μας. Για φαντάσου! Απ' τον 'ΙΚαρο στην κατάκτηση της Σελήνης. Οι γεροντότεροι υποστήριζαν πως όλα αυτά είναι ψέματα κι ότι αυτό το κουτί είναι μηχανήμα του διαβόλου. Όσο για εμάς πιάναμε τις πρώτες θέσεις και δεν ξεκολούσαμε από εκεί αν δεν τελειώναν και τα καμπόκια της Άγριας Δύσης. Ο Μαγαλιός είχε το πικάπ, όπου ακούγαμε όμορφα τραγουδάκια: «Κάθε ηλιοβασίλεμα», «Πού 'σουν μάγκα το χειμώνα», «Σήμερα πήρα είδηση» κι άλλα πολλά. Είχε λίγες κονσέρβες - σαρδέλα, καμιά ντομάτα, τσίπουρο, μπίρες, κρασάκι κι έτσι οι παρέες μαζεύονταν και οι συζητήσεις άναβαν. Αργούτσικα κι εδώ οι οπαδοί του τζόγου μαζεύονταν προς τα μέσα και ξεκινούσε η πόκα. Εμείς μαζεμένοι γύρω απ' τα τραπέζια, προσπαθούσαμε να μάθουμε τα μυστικά της τράπουλας και να μαντέψουμε τον νικητή. Αργότερα καταλάβαμε - αφού το πληρώσαμε

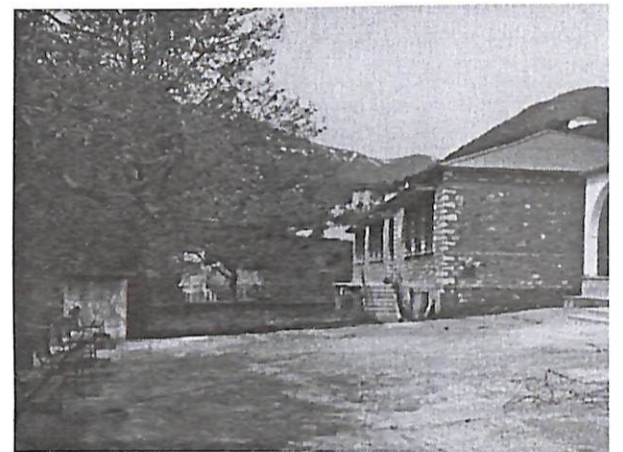
ακριβούτσικα - πως στα χαρτιά υπάρχουν μόνο χαμένοι. Ο Φώτος είχε μεγάλη αυλή, τάβλι, κολτσίνες, καουτσούκια, μπότες, πετρέλαιο, λουκούμια, τριχιές και λινάρι. Δεν πολυπηγαίναμε όμως αφού ο μπαρμπα - Χρήστος ήθελε την ησυχία του και μας απόπαιρνε. Ο Κορκοτάρας ήταν το κέντρο του ξεφαντώματος και της χαράς. Καθώς το σούρουπο αγκάλιαζε τη μαγεμένη πλάση το τζουκ - μποξ απ' τον Κορκοτάρα ξεκινούσε τις παραγγελιές και τα τραγούδια. «Βρέχει φωτιά στη στράτα μου...» θυμάμαι σαν το πρωτοέφεραν πάνω σ' ένα φορτηγό, μείναμε με στόμα ανοιχτό να το θαυμάζουμε. Ένα τεράστιο μηχανήμα, καλογουλισμένο και πανέμορφο, που έτρωγε παράδες κι άρχιζε το τραγούδι. Καθώς στήθηκε και ταχτοποιήθηκε δεν φεύγαμε από κοντά του. Οι έρημες οι παράδες έλλειπαν αλλά μην ανησυχείς όλο και κάτι θα κοινομήσουμε απ' τα θελήματα. Τα τραπέζια γέμιζαν στη στιγμή και τα τραγούδια ακούγονταν σ' όλο το χωριό. Οι παλιότεροι, μη γνωρίζοντας γράμματα, παράγγελλαν δημοτικά της λεβεντιάς, έπνιγαν τα βάσανά τους στο τσίπουρο και στο τσιγάρο σιγοτραγουδώντας: «Ένας αητός περήφανος», «Παιδιά μ' γιατί 'στε ανάλαγα», «Όλες οι καπετάνισσες». Κάποιες φορές σηκώνονταν κι έστηναν χορό για να κατέβουν τα φαρμάκια στο χώμα και να τα πάρει η γης. Οι παππούδες έπιαναν τραπέζι από νωρίς, έπαιζαν την κολτσίνα τους, έτρωγαν το λουκουμάκι, κάποιες φορές παράγγελλαν «Να 'σαν τα νιάτα δυο φορές», χαιρόνταν τον κόσμο κι έφευγαν πρόωρα για το σπίτι. Εμείς που να πάμε; Γιατί να βιαστούμε; Η νύχτα ήταν δική μας, το αύριο ήταν καταδικό μας. Έτσι περιμέναμε να φύγουν οι μεγαλύτεροι για να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Τα πιστά πηγαίνονταν, τα σεκλέτια άναβαν φωτιές και το τζουκ μποξ ήταν στις δόξες του. «Γλεντάει ο Μάνθος», «Αναστενάζει ο Γεντί - Κουλές», «Το βαπόρι απ' την Περσία» κι άλλα βαριά κι ασήκωτα. Άλλοι τραγουδούσαν, άλλοι χόρευαν, μερικοί τσακώνονταν, κάποιοι σχεδίαζαν τα αυριανά παιχνίδια κι άλλοι είχαν άλλου είδους ντέρτια. «Έχουμε μπόλικο τσιγάρα;» «Για κάνα δυο μέρες ακόμα φτάνουν, μετά βλέπουμε, θα 'ρθουν τα φορτηγά απ' την Καρδίτσα...». Οι ώρες κυλούσαν, ρολόγια δεν υπήρχαν

ούτε και μας χρειαζόνταν. Κοντά στο πρωί το μαγαζιάκι δεν χώραγε το ηφαίστειο της νιότης κι έτσι παραγγέλναμε «Το κορίτσι του Μάη» πηγαίνοντας στον Παλιόπυργο για να ονειρευτούμε. Αχ, κορίτσια, ποθητά πλάσματα που αναστατώνετε τα όνειρά μας και παιδεύετε τις ψυχές μας.

Σαν μεγαλώσαμε, πετάξαμε σε μακρινές πολιτείες, έτοιμοι να κατακτήσουμε τον κόσμο. Όταν σταθήκαμε να ξεποστάνουμε και να λογαριάσουμε τις νίκες και τις ήττες, μπερδευτήκαμε. Ήμασταν ηττημένοι νικητές. Έτσι πήραμε τη μεγάλη απόφαση: Επιστροφή στη Φυλακ(τ)ή. Θάρρω πως είναι απ' τις ελάχιστες φορές όπου φυλακισμένοι επέστρεφαν με τη θέλησή τους στη φυλακή. Όμορφη εικόνα!

Ισόβια φυλακισμένοι,
αιώνια ελεύθεροι...

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Μετά από εισήγηση του Δήμου Νεβρόπολης Αγράφων η πρόταση για δημιουργία Λαογραφικού Μουσείου στη Φυλακτική αξιολογήθηκε από την ΑΝΚΑ για χρηματοδότηση με 100.000 ευρώ.

Η εξέλιξη αυτή θεωρείται πολύ θετική και πολύ σύντομα οι προσπάθειες του Συνδέσμου Φυλακτιωτών Καρδίτσας και η απαίτηση των Φυλακτιωτών για αξιοποίηση του Δημοτικού Σχολείου θα πάρει σάρκα και οστά.

Στην προσπάθεια αυτή θα χρειαστούμε την βοήθεια όλων των συγχωριανών. Λεπτομέρειες για το τι θα χρειαστούμε σε προσεχή φύλλο.

ΔΗΜΟΣ ΝΕΒΡΟΠΟΛΗΣ ΑΓΡΑΦΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Σας γνωρίζουμε ότι από Δευτέρα 21 Μαρτίου 2005 οι Υπηρεσίες του Δήμου Νεβρόπολης Αγράφων λόγω εγκατάστασης Τηλεφωνικού Κέντρου, θα λειτουργούν με νέες τηλεφωνικές συνδέσεις ως κατωτέρω.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ	ΤΗΛΕΦΩΝΟ
ΔΗΜΑΡΧΟΣ (Παπαντώνης Φώτιος)	99020
ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΔΙΟΙΚ. ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ (Θυμιόπουλος Κων/νος)	99021
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ (Κοράκης Γεώργιος)	99022
ΛΗΞΙΑΡΧΕΙΟ-ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ (Δήμου Χρήστος)	99023
ΤΕΧΝΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ (Αυγέρος Γεώργιος)	99024
ΔΗΜΟΤΟΛΟΓΙΑ-Μ.Α. (Παϊση Μαρία)	99025
ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ (Ποντίκα Αγγαία)	99026
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ «ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ»	99027
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΟΙ	99028
Δημητρίου Κων/νος	99029
FAX ΔΗΜΟΤΟΛΟΓΙΩΝ - Κ.Ε.Π.	92931
FAX ΔΗΜΟΥ ΝΕΒΡΟΠΟΛΗΣ ΑΓΡΑΦΩΝ	92932